

О. ХЕНРИ

ТРИУМФЪТ НА МАГИ

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Всяка събота вечер клубът за запознанства и общуване „Детелинов лист“ организираше танци в залата на Спортното дружество на сговорчивите в Ийст Сайд. За да посетите една такава забава, трябва да сте един от тях. Ако пък принадлежите към категорията на онези, които се впускат да валсират с десния крак, трябва поне да работите във фабриката за кашони на Райнголд. При все това всеки „детелинов лист“ се ползваше с привилегията да придружава или да бъде придружаван от външен човек на една танцова забава. Но обикновено членовете на дружеството водеха кашонените момичета, които си харесваха, и малко външни можеха да се похвалят, че са помръднали крак на редовните танци.

Заради своите безцветни очи, голяма уста и непохватността, с която се движеше по време на полката, Маги Тул ходеше на съботните вечеринки с Ана Маккарти и нейния „човек“. Ана и Маги работеха една до друга във фабриката и по-големи приятелки от тях нямаше. Ето защо всяка събота Ана караше Джими Бърнс да минават покрай къщата на Маги, за да може тя да отиде на танцовата забава заедно с тях.

Спортната асоциация на сговорчивите бе достойна за името си. Залата на дружеството на улица „Овощна“ бе обзаведена с какви ли не изобретения за правене на мускули. С изградената по този начин мускулна маса, членовете имаха навика да ангажират полицията и конкурентните обществени и спортни организации в жизнерадостни битки. Между тези по-сериозни занимания танците в събота вечер с момичетата от кашонената фабрика имаха несъмнено облагородяващо въздействие и в същото време служеха за ефикасно прикритие. Тъй като понякога информацията за предстоящата схватка се разчуваше, в случай че попаднете сред избраниците, които изкатерваха на пръсти потъналото в мрак задно стълбище, бихте могли да присъствате на малка среща средна категория, която се провежда между въжетата.

В събота кашонената фабрика на Райнголд приключваше работа в три часа след обяд. В един такъв ден Ана и Маги си тръгнаха заедно. Решиха да се приберат пеша. Пред входната врата на Маги приятелката ѝ каза както обикновено:

— Бъди готова точно в седем, Маг. Двамата с Джими ще минем да те вземем.

Но какво бе това? Вместо обичайните свенливи думи на признателност от страна на самотната, последва вирната глава, горделиви трапчинки в ъгълчетата на широката уста и едва ли не искрящ поглед в иначе лишените от жизненост кафяви очи.

— Благодаря, Ана — рече Маги, — но тази вечер няма защо да си правите труда. Ще ме придружава един мой приятел.

Хубавицата Ана се хвърли върху своята дружка, разтърси я, сгълча я и я засипа с молби да ѝ разкаже нещо повече. Маги Тул да си хване кавалер! Простодушната, мила, вярна, грозновата Маги, толкова незаменима като приятелка и толкова нежелана за полка или за огряна от лунна светлина пейка в малкия парк... Нима е възможно? Как ли е станало? Кой може да е той?

— Ще го видиш довечера — отвърна Маги, поруменяла от виното, от първите гроздове, откъснати в лозята на Купидон. — Бива си го. По-висок е от Джими с около педя и е шик. Ана, веднага щом пристигнем в залата, ще ви запозная.

Същата вечер Ана и Джими пристигнаха преди повечето „Детелинови листа“ и оттогава Ана не откъсваше искрящ поглед от вратата — искаше първа да зърне „улова“ на своята приятелка.

В 8.30 госпожица Тул се появи в залата със своя ескорт и незабавно откри с победоносен поглед посестримата си, сгушена под крилото на нейния верен Джими.

— О, Боже! — възкликна Ана. — Гледай я ти Маги, това ако не е удар... О, не! Страхотен тип? И още как! Стил? Само го погледни.

— Карай нататък — подкани я Джими с глас, приличен на шкурка. — Хвани си го, щом толкова искаш. Тези новаци винаги печелят с наглост. Не се съобразявай с мен. Все пак не може да оплете всички. Ха!

— Престани, Джими. Знаеш какво имам предвид. Радвам се за Маг. Това е първият ѝ приятел, досега не е имала друг. О, ето ги, идват насам.

Маги прекосяваше залата като кокетна яхта, съпроводжана от внушителен крайцер. И наистина, нейният кавалер бе достоен за хвалебствията на вярната приятелка. Той се извисяваше с половин глава над редовия местен спортист; тъмната му коса бе на къдрици, а когато даряваше околните с честите си ослепителни усмивки, очите му искряха. Младите мъже в клуба „Детелинов лист“ удостояваха с

доверието си не толкова добродетелите на даден индивид, колкото неговата сърцатост, постиженията му в юмручните стълкновения и уменията му да се държи на разстояние от затвора, който за тях представляваше една непрекъсната угроза. Член на дружеството, решил да привърже кашонена девойка към победоносната си колесница, би се отнесъл с презрение към възможността да наеме за случая Красавеца Бръмъл^[1]. Подобни стъпки не се считаха за почтени методи на сражение. Напращели бицепси, палто, изпънато до скъсване от мощна гръд, чиито копчета заплашват всеки миг да се разхвърчат, явното съзнание за превъзходството на мъжкия индивид в космогонията на сътворението, дори невъзмутимия показ на криви крака в ролята им на покоряващи и омайващи пълномощници в галантните турнири на Купидон — това бяха признатите оръжия и муниции на галантните кавалери от „Детелинов лист“. По тази причина те наблюдаваха коленопреклонението и прелъстителните пози на този гост с вирнати под различен ъгъл брадички.

— Мой приятел, господин Тери О’Съливан — бе формулата на Маги, с която се впусна да го представя на околните.

Тя го развеждаше из помещението и го запознаваше с всеки новопристигнал „детелинов лист“. В този миг изглеждаше почти красива, с възхитителен, сияещ поглед, който заблестява в очите на всяка девойка с появата на първия ухажор и в очите на всяко коте, зърнало своята първа мишка.

„Маги Тул най-накрая си е намерила приятел“ — бе фразата, която кашонените момичета си предаваха от уста на уста. „Я този неин паркетен коцкар да се разкара“ — така пък принадлежащите към Дружеството на сговорчивите изразяваха своето хладно презрение.

Всяка седмица на съботната забава Маги си имаше едно място на стената, което неизменно топлеше с гръб. Когато някой самопожертвователен кавалер я поканеше на танц, тя изпитваше и изразяваше такава признателност, че неговото удоволствие се обезценяваше и принижаваше. Тя дори свикна и престана да забелязва как в един момент Ана смущава с лакът обзетия от неохота Джими, когато според нея става крайно време той любезно да предостави възможност на приятелката ѝ да се поразходи по краката му, докато трае следващата полка.

Но тази вечер тиквата се бе превърнала във великолепна колесница. Тери О'Съливан бе триумфиращият принц, а Маги Тул за първи път разперваше за полет пеперудени криле. И въпреки че нашите метафори от приказния свят се смесват с тези от ентомологията^[2], те няма да похабят нито капка от амброзията на увенчаната с рози хармония на единствената свършена вечер в живота на Маги.

Момичетата я обсадиха, за да бъдат представени на нейния „приятел“. След двугодишна слепота младежите внезапно установиха, че госпожица Тул никак не е лишена от чар. Това бе и причина да се впуснат един през друг и да натягат пред нея неотразимите си мускули, за да я ангажират за следващия танц.

Така тя пожъна несъмнен успех. За Тери О'Съливан обаче почестите на вечерта се сипеха щедри и шеметни. Той тръсна къдри, усмихна се и се впусна не принудено в онези седем движения, с които всеки ден пред отворения прозорец на стаята си се стремят към елегантност. Танцуваше като фавн, притежаваше маниер и стил, създаваше атмосфера; думите се лееха от устата му и... вследствие на всичко това изкара два танца един след друг с кашоненото момиче, доведено от Демпси Донован.

Демпси бе лидерът на дружеството. Носеше фрак и можеше да се набере два пъти последователно с една ръка. Бе един от помощниците на полицейския О'Съливан и бе недосегаем за неприятностите. Никое ченге не дръзваше да го арестува. Когато потрошеше главата на някой амбулантен търговец или простреляше в капачката член на специалния отряд, някой полицай се отбиваше при него и смутляваше:

— Ей, Демпси, момчето ми, кат' се видиш по-свободен, 'земи се отбий при капитана, че иска да те види за малко.

Но там се случваха и разни господа с големи златни ланци и черни пури; някой разказваше забавна история и после Демпси се връщаше и работеше половин час с шестфунтовите гирички. Тъй че да минеш по опнато над Ниагарския водопад въже, си беше безобидно терпсихорно^[3] представление в сравнение с това да танцуваш два пъти един след друг с кашоненото момиче на Демпси Донован. В десет часа жизнерадостното кръгловато лице на полицейския О'Съливан изгря на вратата и остана да сияе там в продължение на пет минути. Той винаги

надзърташе вътре за пет минути, усмихваше се на момичетата и предлагаше самата безупречност на развеселените момчета.

Този път Демпси Донован незабавно се озова до него и започна припряно да му говори нещо. Полицейският погледна внимателно към танцьорите, усмихна се, поклати глава и си тръгна.

Музиката секна. Танцуващите се разпръснаха по столовете покрай стената. Тери О'Съливан със своя омайващ поклон предаде едно красиво момиче в синьо на нейния партньор и тръгна обратно да намери Маги. Демпси се изпречи пред него в средата на залата.

Някакъв изтънчен инстинкт, завещан ни още от римляните, накара почти всички да се обърнат и да насочат поглед към тях — долавяше се внезапно породилото се усещане, че на арената са се срещнали двама гладиатори. Двама-трима от Сговорчивите с впити ръкави се примъкнаха по-близо.

— Един момент, господин О'Съливан — обади се Демпси. — Надявам се, че се забавлявате. Къде казахте, че живеете?

Двамата гладиатори си бяха lika-прилика. Може би Демпси имаше десетина излишни фунта. О'Съливан съчетаваше добро телосложение и бързина. Демпси се отличаваеше с леден поглед, натрапчиво широка уста, несъкрушими челюсти, тен на красавица и хладнокръвие на шампион. Гостът показваше повече плам в своето презрение и по-малко желание да обуздае подигравателната си усмивка. Те бяха врагове според закона, написан още когато скалната маса е съществувала във вид на магма. И двамата бяха твърде бляскави, твърде могъщи, твърде несравними, за да делят превъзходство. Право да оцелее имаше само единият.

— Живея на Централна — отвърна О'Съливан нахакано, — и изобщо не е трудно да ме намериш у дома. Ами ти, ти къде живееш?

Демпси отмина въпроса с пренебрежение.

— Казваш, че фамилията ти е О'Съливан — продължи той. — Да, ама полицейският твърди, че досега не те е виждал.

— Той много работи не е виждал — отвърна любимецът на съботната вечеринка.

— По принцип — продължи Демпси дрезгаво-ласкаво — О'Съливан в този район се познават. Ти пристигна тук с една от дамите — членове на нашия клуб, и ние търсим възможност да ти се отплатим. Ако имаш родословно дърво, нека видим по него няколко

исторически пъпки О'Съливан. Или може би искаш да ти го изтръгнем от корените?

— Какво ще кажеш да си гледате работата? — предложи О'Съливан любезно.

Очите на Демпси проблеснаха. Той вдигна вдъхновено палец, сякаш бе осенен от възхитителна идея.

— Сега разбрах — възкликна той сърдечно. — Беше просто малка грешка. Ти не си никакъв О'Съливан. Ти си просто маймун с навита на кравай опашка. Извинявай, че не те познахме от самото начало.

Погледът на О'Съливан засвятка. Той направи рязко движение, но Анди Гоън беше нащрек и хвана ръката му.

Демпси кимна към Анди и Уилям Макмаън, секретаря на клуба, и бързо се отправи към една врата в дъното на залата. Още двама членуващи в Дружеството на сговорчивите незабавно се присъединиха към малката група. Сега Тери О'Съливан бе в ръцете на Управителния съвет по статута и социалния арбитраж. Те разговаряха с него кратко и тихо и го изведоха през същата врата в дъното.

Това движение от страна на членовете на „Детелинов лист“ изисква известно разяснение. Зад залата на дружеството имаше едно по-малко помещение, наето от клуба. Там се разрешаваха лични проблеми, възникнали на дансинга, разрешаваха се по мъжки, с оръжията на природата и под надзора на Управителния съвет. От години никоя дама не можеше да заяви, че е била свидетел на сбиване по време на танците. Мъжкият състав на дружеството бе гаранция за това.

Демпси и Съвета си свършиха предварителната работа толкова чисто, че много от присъстващите в залата изобщо не забелязаха внезапния финал на безспорния триумф, пожънат от очарователния О'Съливан. Между тях бе и Маги. Тя се озърна за своя кавалер.

— Стана напечено! — рече Роуз Касиди. — Ти не видя ли? Демпси Донован гушна твоя фукльо и двамата изчезнаха с валсова стъпка към кланицата отзад. Как ти се струва новата ми прическа, Маг?

Маги притисна ръка до гърдите си, стегнати в корсаж от тензук.

— Отишъл е да се бие с Демпси? — промълви тя почти бездиханна. — Трябва да ги спра. Демпси Донован не може да се бие с

него. О, Боже, той ще... Той ще го убие!

— И какво толкова те е грижа? — попита Роза. — На всяка забава има някои, дето се поступват, да не би да не е така?

Но Маги хукна навън, като с мъка криволичеше по лабиринта между танцуващите. Втурна се през вратата в дъното, озова се в тъмния коридор и се хвърли, стегнала рамо, в решително единоборство с вратата на другото помещение. Преградата не издържа и щом се озова вътре, Маги незабавно спря поглед върху сцената — членовете на Управителния съвет стояха наоколо с извадени часовници; Демпси Донован по риза танцуваше в обсега на своя противник с лека стъпка и ленива грация на съвременен боксьор; Тери О'Съливан стоеше със скръстени ръце и с убийствен поглед в тъмните си очи. Без да намалява устрема на своята поява, тя се хвърли напред с писък — скочи точно навреме, за да сграбчи и да увисне на ръката на О'Съливан, която се стрелна внезапно, и да изтръгне от нея дългото блестящо острие, което той бе извадил от дрехата си.

Ножът издрънча на пода. Хладна стомана, измъкната на терена на Дружеството на сговорчивите! До този момент това не се беше случвало. Всички замръзнаха по местата си и близо минута никой не помръдна. Като антиквар, попаднал неочаквано на непознато древно оръжие, Анди Гоън заинтригуван подритна острието с носа на обувката си.

И тогава О'Съливан изсъска нещо неразбираемо между стиснатите си зъби. Демпси и членовете на Управителния съвет си размениха погледи. След което Демпси изгледа О'Съливан без гняв, както човек гледа бездомно куче и кимна към вратата.

— Задното стълбище, Джузепе — изрече той кратко. — Някой ще те замери с шапката ти.

Маги пристъпи към Демпси Донован. Страните ѝ пламтяха и по тях се търкаляха сълзи. Но тя смело срещна погледа му.

— Аз го познавах, Демпси — каза тя и въпреки сълзите, очите ѝ постепенно загубиха блясъка си. — Знаех, че е макаронаджия. Казва се Тони Спинели. Втурнах се насам веднага, щом чух, че сте се счепкали. Тия италианци вечно носят ножове. Само че ти не разбираш, Демпси. Досега никога не съм имала приятел. Омръзна ми всяка вечер да идвам с Ана и Джими, затова се уговорих с него да се представя като

О'Съливан и го доведох. Ако се разбере, че е италианец, изобщо нямаше да го пуснете, сигурна бях. Сега смятам да напусна клуба.

Демпси се обърна към Анди Гоън.

— Изхвърли тази резачка за сирене през прозореца и кажи вътре, че господин О'Съливан внезапно е бил повикан по телефона в Тамани Хол^[4].

И после отново насочи поглед към Маги.

— Чуй, Маг — рече той, — тази вечер ще те изпратя до вас. А какво ще кажеш за следващата събота? Ако мина да те взема, ще дойдеш ли на танци с мен?

Бе удивително с каква бързина кафявите очи на Маги възвърнаха блясъка си.

— С теб ли, Демпси? — заекна тя. — Ами... иска ли питане?

[1] Алюзия за Джордж Брайън Бръмъл (1778–1840), англичанин, основоположник на мъжката мода; често името се използва в смисъл на конте, суетен човек, бел.пр. ↑

[2] Дял от зоологията, който се занимава с насекомите, бел.пр. ↑

[3] От Терпсихора, (гр. мит.), Музата на танците, бел.пр. ↑

[4] Седалището на политическа организация, основана след Войната за независимост и впоследствие през XIX в. придобила лоша слава заради ширещата се в нея корупция, бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.